

Arrest

nr. 347 411 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. FEGUY
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 18 november 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat ze een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 17 oktober 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 20 oktober 2023 (zie map 6 - Landeninformatie “Sedoc, aanvraag derde landen”). De verzoekende partij legt ook haar Griekse documenten neer. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 19 oktober 2026. Haar Griekse paspoort is geldig tot en met 23 april 2029 (AD., Verklaring DVZ, vraag 23; Map 5 – documenten, stukken 5 en 11).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde de verzoekende partij dat zij het moeilijk heeft om ver van haar familie en kinderen te verblijven en dat zij de laatste tijd frequent afspraken vergeet (NPO, p. 9). Zij is in België evenwel nog niet naar een arts gegaan en haar advocaat verklaarde dat zij zich evenmin tot een psycholoog heeft gewend omdat zij niet beschikt over een sociaal assistent (NPO, p. 15). De verzoekende partij legt geen enkel medisch of psychologisch document neer waaruit blijkt dat zij aan een bepaalde medische of psychologische aandoening lijdt. Bijgevolg kan op geen enkele wijze worden nagegaan of, en in voorkomend geval welke, medische of psychologische problemen zij ondervindt, noch wat de aard en draagwijdte daarvan zijn. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van enige medische of psychologische problemen niet in haar levensonderhoud kan voorzien bij een terugkeer naar Griekenland waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende rapporten, waaronder rapporten van Ulysse, waarmee zij wil aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt omdat ze afkomstig is van Gaza, kan ze niet worden gevolgd. De rapporten van Ulysse over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op de verzoekende partij persoonlijk. Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op de verzoekende partij, kan echter niet blijken dat de verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor ze haar rechten niet zou kunnen uitoefenen in Griekenland. Waar zij in dit opzicht verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient er op gewezen dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent waardoor deze verwijzingen niet dienstig zijn.

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 17 oktober 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 20 oktober 2023 (zie map 6 - Landeninformatie "Cedoca, aanvraag derde landen"). De verzoekende partij legt ook haar Griekse documenten neer. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 19 oktober 2026. Haar Griekse

paspoort is geldig tot en met 23 april 2029 (AD., map 5 – documenten, stukken 5 en 11). In de mate dat verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst naar de problemen bij het vernieuwen of het bekomen van een duplicaat van haar Griekse verblijfsdocumenten, kan ze niet worden gevolgd. Ze dient in de eerste plaats haar Griekse documenten niet te vernieuwen daar deze nog geldig zijn. Ze dient ook geen duplicaat van haar Griekse documenten te verkrijgen daar ze nog in het bezit is van de originele Griekse verblijfsdocumenten (AD., Verklaring DVZ, vraag 23; Map 5 – documenten, stukken 5 en 11: Griekse verblijfvergunning en Grieks paspoort).

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat ze geen AFM heeft gekregen in Griekenland, kan ze niet worden gevolgd. Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt duidelijk dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker in casu, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 19-20: “Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”). Hierbij wordt benadrukt dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 19). Toen de verzoekende partij in Griekenland was, had ze derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee ze toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift ingaat op de problematiek rond het aanvragen en activeren van de AMKA, kan het volgende worden vastgesteld: Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten zich, om een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor burgers moeten begeven om hun voorlopig sociaalzekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Country Report, update 2024, september 2025). De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk was om een AMKA aan te vragen of te activeren. Zij verklaart immers geïnformeerd te zijn over de AMKA (NPO, p. 7), toegang te hebben gehad tot een advocaat en te hebben vernomen dat de aanvraag kosten met zich meebracht. Haar stelling dat zij niet over de nodige financiën beschikte, kan niet overtuigen nu zij enerzijds financiële steun ontving van vrienden en familie (NPO, p. 11) en anderzijds geen beroep deed op organisaties in Griekenland (NPO, p. 11, 13). Uit haar verklaringen blijkt bovendien niet dat zij pogingen deed om bij overheidsinstanties of andere officiële diensten ondersteuning te verkrijgen. Het komt de verzoekende partij als statushouder toe de middelen die haar recht en status in Griekenland bieden te benutten, hetgeen zij niet aantoonde. Bovendien blijkt uit de objectieve landeninformatie dat de verzoekende partij in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: “If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription” (“UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare” beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; “Verslag feitenonderzoek” van september 2024, p. 49, 50-51).” De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen voldoen aan de voorwaarden om haar AMKA in Griekenland te bekomen/activeren.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij geenszins enige intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Zij verklaart expliciet dat Griekenland slechts een doorreisland was, dat België haar eindbestemming vormde, dat zij verplicht werd haar vingerafdrukken af te geven en dat zij de Griekse taal niet probeerde te leren omdat zij geen intentie had in Griekenland te blijven (NPO, p. 8, 11, 13). Haar gebrek aan intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, blijkt ook uit haar kort verblijf als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. Ze verklaart immers dat ze haar Griekse reisdocumenten op 5 juni 2024 verkreeg (Bijkomende vragen M-status Griekenland; NPO, p. 7) en vertrok reeds op 14 juni 2024 uit Griekenland. Deze omstandigheden wijzen niet op een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen. Uit haar verklaringen blijkt voorts dat de verzoekende partij gedurende het merendeel van haar verblijf in Griekenland toegang tot onderdak had: zo verbleef zij enkele dagen in een opvangcentrum op Rhodos, drie maanden in het opvangcentrum van Kos (NPO, p. 10), een periode bij een particulier in Athene (NPO, p. 9) en drie maanden in een gedeelde woning in Athene (NPO, p. 12). Hoewel zij meerdere dagen op straat doorbracht in Kos, was zij gedurende deze

periode in staat zichzelf te wassen, naar het toilet te gaan en eten en drinken te kopen (NPO, p. 10-11). Bij aankomst in Athene verbleef zij tijdelijk op straat, maar kon zij zich voeden, gebruikmaken van sanitaire voorzieningen en haar gsm opladen (NPO, p. 12-13). Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf op Kos of in Athene concrete stappen heeft ondernomen om via officiële overheidsinstanties, sociale diensten of erkende hulporganisaties bijstand te vragen bij haar zoektocht naar een geschikte woning (NPO, p. 11, 13). Hieruit kan worden afgeleid dat zij de voor haar beschikbare kanalen niet heeft uitgeput en onvoldoende inspanningen heeft geleverd om haar situatie te verbeteren. De verzoekende partij heeft eveneens geen pogingen ondernomen om legaal werk te vinden in Griekenland. Zij verklaarde dat zij in Athene geen legaal werk zocht omdat zij geen intentie had zich in Griekenland te vestigen. Zij deed evenmin een beroep op organisaties in Kos of Athene die haar hierbij hadden kunnen helpen (NPO, p. 11, 13). Tegelijkertijd was de verzoekende partij wél in staat zwartwerk te verrichten. In Athene werkte zij in de tomatenteelt (NPO, p. 12), waarbij zij soms niet het volledige beloofde loon ontving. Zij ondernam geen stappen om het verschuldigde bedrag te innen of juridische bijstand te zoeken. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij de werkgever bij de arbeidsinspectie of politie heeft aangegeven (NPO, p. 12). De verzoekende partij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De verzoekende partij maakt in het verzoekschrift verder op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar de arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift kort ingaat op de erg betreurenswaardige situatie in Gaza en op het feit dat zij een UNRWA-vluchteling is, dient er dan ook opgemerkt te worden dat zij hier niet dienstig naar kan verwijzen. Aangezien de verzoekende partij reeds over internationale bescherming in Griekenland beschikt, wordt haar situatie ten aanzien van Griekenland beoordeeld. Er wordt niet betwist dat de situatie in Gaza wel een psychologische impact kan hebben op de verzoekende partij.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar de verzoekende partij in gebreke blijft.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 april 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin psychologische attesten en bijkomende informatie betreffende de situatie in Griekenland is opgenomen. VzP wijst op de verplichting van de C.G. om alle info zowel in het voordeel als nadeel te onderzoeken en is van mening dat de C.G. de info enkel in het nadeel in rekening heeft gebracht. Zij verwijst voor wat betreft de slechte analyse van de C.G. naar het verzoekschrift. VzP benadrukt haar geattesteerde slechte psychologische toestand. Zij stelt nood te hebben aan zorg en begeleiding en daarom niet te kunnen terugkeren naar Griekenland.

Ter terechtzitting wordt door verzoeker verklaard dat hij nood heeft aan hulp”

4.1. Verzoekende partij legt op 23 april 2026, ter terechtzitting, een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat rapporten met betrekking tot de algemene situatie in Griekenland, evenals medische documenten.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 maart 2026.

5.1. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota uitgebreid in op de problematiek van het hebben van een actieve AMKA in Griekenland. Zij wijst onder andere op de ernstige juridische en administratieve obstakels die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeten overwinnen bij het verkrijgen van hun AMKA en het activeren van een AMKA. Het is dus dienstig om de problematiek omtrent het verkrijgen en activeren van een AMKA en bijhorende toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg verder te verduidelijken.

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor, onder meer, de toegang tot sociale voorzieningen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds de AMKA-verordening van 23 december 2023 is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP (dienstencentrum voor burgers) of e-EFKA (nationaal fond voor sociale zekerheid). Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie,.... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (in het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van september 2024 worden ook de termen *“intentieverklaring van een werkgever”* en *“werkgeversverklaring”* gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is *geüpload* in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden.

De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI *geüpload* arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten

indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet legaal werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

Daarnaast volgt uit artikel 7, lid 1, c) van de AMKA-verordening dat de AMKA eveneens wordt gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. Een AMKA wordt volgens artikel 8 van de AMKA-verordening gereactiveerd als aan de voorwaarden van artikelen 5 en 6 van de verordening is voldaan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Het is echter niet omdat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, dat ze geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen of activeren van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (*"UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare"* beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek"* van september 2024, p. 49, 50-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51, 67; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p.38). Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262). Het verslag *"Feitenonderzoek"* stelt dan weer dat statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit dienen te zijn van een AMKA-nummer voor de afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38).

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Verzoekende partij brengt met haar aanvullende nota geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling.

5.2. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota nog in op algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat verzoekende partij hiermee geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. De rapporten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden. Wat betreft de geuite kritiek op het gebruik van de COI Focus GRECE “*Aide aux migrants*” van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat de in de beschikking gedane analyse voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

5.3. In de beschikking van 24 maart 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 19 oktober 2026, (ii) haar Grieks paspoort is geldig tot en met 23 april 2029, (iii) zij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iv) zij heeft nooit enige intentie gehad om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, (v) zij heeft slechts enkele weken als begunstigde van internationale bescherming, in het bezit van de vereiste documenten, in Griekenland verbleven, (vi) verzoekende partij was wel degelijk in staat om, voor het overgrote deel van de tijd, huisvesting te vinden, (vii) verzoekende partij had toegang tot (zwart)werk in Griekenland, (viii) verzoekende partij heeft geen stappen ondernomen om een betere huisvesting of een legale tewerkstelling te vinden in Griekenland en (ix) zij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij geen toegang had tot medische zorgen of haar deze medische zorgen zouden worden ontzegd.

5.4. In de beschikking werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Verzoekende partij voegt thans bij haar aanvullende nota een psychologisch attest. Hieruit blijkt dat verzoekende partij een eerste psychologische consultatie heeft gehad op 12 april 2026. Er wordt ingegaan op verzoekers verklaringen omtrent haar verblijf in Griekenland en aangegeven dat zij ook hier nog geen stabiele situatie kent. Er wordt aangegeven dat verzoekers humeur zich ontwikkelt tot een depressie, met symptomen zoals verlies van energie, geen eetlust, het gevoel van een geblokkeerde toekomst, uitzichtloosheid, overweldiging door angstige gedachten, slaapproblemen, mentale en fysieke moeheid, traagheid bij gedachten en bewegingen, sociaal isolement, schuldgevoelens en een grote droefheid. Verzoekende partij heeft dringend nood aan steun en wil een positieve impact op haar leven en dat van haar naasten hebben. In België heeft zij de toegang tot de nodige basisvoorzieningen en kan zij zich concentreren op haar welzijn. Dit heeft zij niet in Griekenland, waarbij de geboden steun aldaar geenszins toereikend is. Verzoekende partij heeft nood aan een verdere psychologische ondersteuning. Er wordt niet betwist dat uit het psychologisch attest – ook al is dit opgesteld op basis van slechts één consultatie – blijkt dat verzoekende partij kampt met psychologische problemen. Evenwel kan uit het neergelegde psychologisch niet voldoende *in concreto* blijken dat haar psychologische problematiek belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt, waardoor zij haar rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Er ontbreekt een voldoende concrete onderbouwing van de impact van verzoekers precieze mentale gezondheidstoestand op haar reëel globaal dagelijks functioneren. Evenmin blijkt dat verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Waar wordt aangegeven dat verzoekende partij verder psychologisch moet worden opgevolgd, benadrukt de Raad dat in de beschikking reeds werd aangegeven dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat het voor haar onmogelijk zou zijn om een AMKA te bekomen/te activeren. Verder stipt de Raad aan dat het gegeven dat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, niet impliceert dat zij geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen of activeren van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: “*If you do not have an AMKA, but you have a prescription*

from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (*"UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare"* beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51)." Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51, 67; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12).

Aldus brengt verzoekende partij, wat haar persoonlijke situatie betreft, geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.5. Door de commissaris-generaal te verwijten enkel rekening te hebben gehouden met de negatieve elementen en onvoldoende rekening te hebben gehouden met de recente informatie omtrent Griekenland, kan verzoekende partij geen afbreuk doen aan de gronden die werden opgenomen in de beschikking en hierboven werden herhaald. Ook door te verwijzen naar haar verzoekschrift, waaromtrent reeds werd geantwoord in de beschikking, brengt zij geen elementen bij die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

De verblijfsvergunning van verzoekende partij is nog geldig tot en met 19 oktober 2026. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de situatie van begunstigden met vervallen verblijfsdocumenten. Bovendien wijst de Raad erop dat de procedure voor een verlenging van de ADET reeds vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier per e-mail naar de Griekse asielinstanties (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Verzoekende partij kon en kan bijgevolg in tussentijd en voor het verstrijken van haar ADET al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals haar advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen te leveren om de verlenging van haar ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor haar niet mogelijk is en verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij haar ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, een ADET geldig alsook een Grieks paspoort heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

5.6. Waar verzoekende partij wijst op het aflopen van ondersteuningsprogramma's, zoals in het kader van het Helios(+)-programma, kan zij vooreerst niet voorbijgaan aan het feit dat het haar eigen beslissing was om Griekenland te verlaten nadat zij daar internationale bescherming heeft verkregen. Zij erkent zelf dat er gedurende een zekere periode na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios(+)-programma, maar zij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om haar leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt haar huidige betoog dat zij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoekende partij zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die haar in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoekende partij bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios(+)-programma, toont verder geenszins aan dat zij zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Haar betoog dat zij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

5.7. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of

zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

5.8. Verzoekende partij wordt er verder op gewezen dat de continentale en Belgische rechtstraditie geen precedenterwerking kent, waardoor zij niet kan verwijzen naar verschillende arresten van de Raad. Bovendien benadrukt de Raad dat de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

5.9. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 maart 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

P. SHONIA, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

N. DENIES